

Lähiö-podcast

Jakso 5: Lähiöidentiteetti – Jenni Pääskysaaren tarina Korsosta

Puhujat:

Sikke eli Siiriliina Kantola (SK) ja Niilo Helminen (NH), vieraana Jenni Pääskysaari (JP)

[Joka jaksossa toistuvat alkuspiikit]

SK: Mä oon Sikke.

NH: Ja mä oon Niilo.

SK: Ja sä kuuntelet Lähiö-podcastia.

NH: Seuraavan kahdeksan jakson aikana me tullaan selvittää, onko Vantaa todella maineensa veroinen ja mitkä on kiinnostavimmat ilmiöt ja tyypit Vantaalla just nyt.

SK: Me tullaan käymään Vantaan eri lähiöissä ja juttelemaan meidän mielenkiintoisten vieraiden kanssa esimerkiksi heidän Vantaa-identiteetistä.

NH: Me tullaan juttelee katutaiteesta, siitä onks nuorilla mahdollisuus vaikuttaa ja me päästään myös kuulemaan, millaista on ollut elää ja kasvaa Vantaan Korsossa.

SK: Onks Korso todella pahan maineensa veroinen vai liplattaako Ankkalammen vesissä rakkauden virta?

[kuulutus] *Hyvät matkustajat, bästa passagerare! Tervetuloa kuuntelemaan Vantaan kaupunginmuseon Lähiö-podcastia. Seuraavana vuorossa: Lähiöidentiteetti – Jenni Pääskysaaren tarina Korsosta.*

[keskustelu alkaa]

SK: Niilo, jos sun pitäis nimetä, mitkä on sun mielestä Vantaan kulttuuriympäristön *mainpointteja*, niin mitä sä sanoisit?

NH: No, mähän pystyn sanomaan länsivantaalaisesta perspektiivistä näitä Vantaan kulttuuriympäristön keskeisii juttuja. Mut Myrtsin kasvattina sanoisin, että toi Kehärata. Mikä toki munkin Myrtsi-historian aikana on aika tuore ilmiö. M-juna, sehän oli sitä mun –

SK: [naurua]

NH: - lapsuutta. Mutta, joo... Kehärata on ehkä keskeinen. Se pitää tietää.

SK: Mua kiinnostaa muutenkin se, että miten ympäristö vaikuttaa siihen, millasii meistä tulee. Miten se muokkaa identiteettiä. Kaikki se, mitä sun nuoruudes. Vaik ympäristön muutokset tai tämmöset.

NH: Mm. Itse asiassa tän päivän haastateltavalle – voisko sanoa pahamaineinenkin Korso – on ollut merkityksellinen paikka lapsuudessa ja nuoruudessa. Etenkin kirjastot on olleet hänelle tärkeitä paikkoja.

SK: Kyllä! Me päästään tänään juttelemaan kirjailija, käsikirjoittaja, mediapersoona ja juontaja Jenni Pääskysaaren kanssa. Me saadaan kuulla, mitkä on olleet hänelle merkittävii paikkoja Korsossa ja miten Korsolaisuus ja paikat nivoutuu ensi syksynä kaikki yhteen. Tervetuloa Lähiö-podcastiin Jenni Pääskysaari!

JP: Kiitos! Kiva olla täällä!

SK: Kiva ku pääsit! Hei, sä mainitsit aikaisemmin, että kirjastot on olleet sulle tärkeitä paikkoja nuorena, ja etenkin ymmärtääkseni Korson kirjastot. Niin miksi näin?

JP: Joo, näinhän mä mainitsin. Mä oon miettinyt sitä joskus, kun mä oon pyydettyä jopa kirjottanu tästä jonkun pienen pätkän johonki kirjaan tai kolumniin. Mä rupesin miettii sellasta, että mul oli pienenä semmonen, et mä en löytänyt oikee helposti sellasta – sanotaanko nyt harrastusta – tai semmosta... Mul oli ihan okei kavereita, ja mä tykkäsin olla koulussa. Mutta mä en löytänyt sellasta harrastusta tai sellast paikkaa lähialueelt, mihin mul ois ollut kodin tai mummolan ulkopuolelta – tai kavereiden kodin ulkopuolelta – tervetullut olo. Ja semmonen olo, et mä kuulun tänne. Ja tätä kautta, kun mä mietin, niin mä tajusin, et on ollut joku sellanen kaikille kuuluva paikka, johon mä oon aina kokenu et sen ovet on mulle avoinna. Että mun on helppo olla seillä ja mä olen siellä tervetullut. Ja mul on aina hyvä fiilis kun mä menen sinne ja kun mä lähden sieltä. Ja sit tää liittyy tosi voimakkaasti mun lapsuuteen ja mun äidin kanssa siihen, et me varmaan käytiin, ellei useita kertoja viikossa, niin ainakin kerran viikossa. Ja jos en muista väärin, niin tää Korson sivukirjasto – se oli kai Sivukirjasto nimeltään – niin oli toi Ruusuvuoren koulun lisäsiivessä. Siel me käytiin ja

lainattiin kirjoja. Eduard Uspenskiä, ja parasta oli, jos löys niitä kuvakirjoi, joist tuli ne pop-up kuvat, sellaset taittokuvat –

SK: Joo! [naurua]

NH: [naurua]

JP: – ja jos niit ei ollu viel revitty riekaleiksi, niin se oli ihan bonusta. Mut et toki siihen liittyy myös se, että mun äiti luki mulle tosi paljon. Kirjoja ei ostettu niin paljon, mut meil on ollu aina myös kotona pienen pieni kirjahylly. Yleensä äidillä oli aina joku kirja kesken, et mun iskä luki enempi sitten lehtiä... Siihen liittyy monen taseisia muistoja. Sit tietenkin, kun siit jäi sellanen tapa, että sit en enää jossain vaiheessa käyny äidin kanssa kirjastossa vaan ihan itte –

NH: Mm.

JP: – ja löysin uusia maailmoja sitä kautta.

NH: Toi on ihana kuulla, et se on lapsuudesta säilynyt ihan tähänkin päivään asti se kirjaston merkitys sun elämässä. Ja kirjastoista ja kirjoista kun puhutaan, niin sulta on Jenni tulossa uusi kirja –

JP: Mm'm.

NH: – syksyllä. *Mielen maantiede*. Haluutko kertoa, että millaisesta kirjasta on kyse ja miten se liittyy Korsoon?

JP: Haluun ehdottomasti [naurua] –

SK: [naurua]

JP: – kertoa. Mä oon asunu itse Vantaan Korsossa. Mä oon syntyny tänne – mä sanon tänne, koska me ollaan tällä hetkellä Korson kirjastossa Lumossa – niin mä oon syntyny tänne, ja mä oon muuttanu pois täältä kun mä oon ollu 19-vuotias. Kauas Helsinkiin muutin, 25 minuutin bussimatkan päähän.

Mun täytyy sanoa, et mul on muutama tuttu, kaveri ja kollega, joskus sanonu, että kirjota jotain sun elämästä. Ei mitään elämäkertaa, mut et kirjota. Et jos et sä tiedä, mistä kirjat, nii kerro sun juttuja. Ja mä oon vaan silleen, et ei voi kiinnostaa ketään mun elämä. Enkä jaksa kertoa elämästäni sillä tavalla, että ”oli synkkä ja myrskyinen yö Helsingin Kättilöopistolla, kun minä synnyin 18. päivä marraskuuta -75”. Mut sit kävi sillä tavalla, et multa pyydettiin vuos sitten – Saku Tuominen -niminen ystäväni ja ravintolamaailman vaikuttaja ja kirjailija ja ajattelija – pyys multa, että voinko kirjottaa top 5 Korson nähtävyydet yhteen ravintolakonseptiin. Ja mä äkkiä hänelle stetsonpohjalta listasin viis Korson nähtävyyttä, semmosen lyhyen luettelon, ja laitoin hänelle menemään. Hän laittoi, et ”tää on loistava, nauroin ääneen”. Että ”kiitos, tää on se, mitä mä tarvitsin”. Ja mul jäi siitä kytemään semmonen, et mitä jos mä lähden miettimään Korson paikkojen kautta, mitä muistoja mulle niihin liittyy, mitä niis on tapahtunu.

Mulle alko avautuu, että sehän on samaan aikaan myös ajankuvaa – mä oon syntyny vuonna -75 – ja se on lähiössä kasvaneen lapsen ja nuoren elämää, maailmaa ja maantiedettä. Ja se on ollu tosi kiinnostava matka sekä tähän alueeseen että omiin muistoihin. Mutta vaik se näin vahvasti liittyy omakohtaisiin kokemuksiin, niin mä haluan korostaa, et se on kuitenkin... Siin on tarua ja totta, eli se on niin sanottua trendikästä autofiktioo. Siinä on kannessa, en tiedä tuleeko lopulliseen kanteen, mut siinä on suluissa Suuri Korso-romaani. [naurua] Mut tällä tavalla se liittyy tähän alueeseen ja mun elämään.

SK: Mua alko kiinnostaa, et mitkä nää top 5 nähtävyydet Korsossa on? Voitsä paljastaa ne?

[naurua]

JP: [naurua] Oota, mä en oo varma! Mä en takaa, et muistanks mä kaikkii! Siel oli ainakin Sandi, eli Sandin uimakuoppa, tossa... Oiskohan siihen tästä joku puoltoist kilsaa matkaa. Tos Leppäkorvessa. Eli se on hiekkakuopan pohjalla oleva lätäkkö, joka on siis uimapaikka –

SK: [naurua] Ihana!

NH: [naurahdus] Joo’o.

JP: – ja mä en tiedä onko urbaani legenda vai ei... Vitsi, jos mä saisin tän tiedon jostain selville. Voi olla, että tässä asiassa käännyn kaupunginmuseon puoleen... Eli semmonen vahva legenda, et

joku olis päästäny akvaariomonnit sinne Sandin... Et ei halunnu vetää vessanpöntöstä alas, niin vapautti Sandin lätäkköön. Ja sinne olis syntyny monniyhdyksunta.

SK: Eikä! [naurua]

NH: Eikä! [naurua]

JP: Joo, ja niist oli vaikee päästä eroon! [naurua] Mä en oo varma, mut tän mä kyl kirjoitin sinne! [naurua] Tietenkin siel oli Kulokukkula... Meidän... Mä sanon meidän! Mä oon siis 19-vuotiaana muuttanu pois täältä, mut menkööt nyt! Kulomäessä, tosta pari kilsaa tota Kulomäentietä, eli sinne mis mä oon asunu 15-vuotiaaks asti. Kultsin lähiö, Alakulomäki. Voitteko kuvitella, Alakulomäki!

SK: Kuulostaa upeelta!

[naurua]

JP: Upee! Niin siellä on täyttömäki, joka on siis Korson Alpit –

NH: M’hh.

JP: Sinne on vuosia ollu suunnitteilla laskettelurinnettä ja Elmon urheilupuistoa ja muuta. Tällä tasolla oltiin!

SK: Joo!

NH: Noni!

SK: Upeeta!

NH: No hei, puhutaan tost kirjan tekoprosessista vähän. Sä mainitsit, että ehkä museoon, jotain yhteydenottoa jossain kohtaa kaupunginmuseoon olis tulossa, mutta miten sä oot tätä kirjaa kirjottanu? Ootsä käyny fiilistelemässä Korsossa näitä nähtävyyksiä, vai miten tää kirja on syntyny konkreettisesti?

JP: Se lähti kirjottaa vähän sen idean jälkeen itse itseään. En oo vielä vaivannu hulluna itseäni faktoilla, oikeilla päivämäärillä ja muilla. Se taas kuuluu mun toimittaja-identiteettiin. Et kyllä nää sitten tarkistan ja aivan varmasti kysyn näitä –

SK: [naurua]

NH: [naurua]

JP: – museolta ja yritän kaivaa lehtijuttuja, et mikäs se olikaan se tarkka päivämäärä, kun Korson työväentalo paloi ja muuta. Mut mun ei oo sillä tavalla tarvinnu hulluna tääl käydä muistoja elvyttämässä, koska mä käyn tääl tosi usein. Eli mun tosi rakas isoäiti, eli isän äiti, asuu tästä muutama sata metriä tonne Metsolaan päin. Ja mä käyn usein hänen kanssaan täällä ja mä käyn käppäilemässä. Ja on mulla muitakin tuttuja täällä. On tää paljon muuttunu. Mut ei tää niin hirveesti oo muuttunu. Mutta, mä haluun myös... Mä keskityn siinä kirjassa vuosiin -75–91. Mä en ota kantaa siihen, mitä on sen jälkeen tapahtunut.

NH: Mm.

JP: Niin must on aika kiinnostava myös säilyttää tietyl taval itse kirjoittaessa ne mielikuvat ja ne paikat, ja ne hetket, ja tunnelmat, ja näyt, ja tuoksut – ja hajut – [naurua]

SK: [naurua]

JP: – jota mulla on. Ja ehkä mä sit palaan... Tai ehkä joku muu palaa ja katsoo, mitäs siinä paikalla onkaan, jossa Jenni sai nutan edessä turpaan – [naurua]

SK ja NH: [naurua]

JP: – mitä siinä nykyään on, koska nuta ei oo enää siinä.

[kuiskaava ääni] *Lähiö-podcast*

SK: Mun on pakko kysyy – ku sä kuitenkin käyt Korsossa paljon, niinku mainitsit, ja silloin nuorena kun tääl asuit, ni varmasti on asioit nimenomaan muuttunu täs välissä – pystyisit sä nimee jotain, mitkä konkreettisesti Korsossa on muuttunu vuosien aikana? Tuleeks sul mitään *mainpointti* mieleen?

JP: Mul tulee ehkä sellanen mieleen nykyään, kun mä tänne tuun, et se on ollu lamavuosia ja lamavuosien jälkeisii vuosii, kun mä oon lähteny täältä. Ja mun täytyy sanoo, et se oli vähän surullinen ympäristö. Mut sehän oli muuallakin. Se 90-luvun lama iski sillä tavalla, et muuttu noi näkymät. Eli lappuja luukuille. Liikkeet, jotka oli aina ollu olemassa, niin yhtäkkiä jotain itsepalvelukirppiksiä ja tällast... Se oli semmonen väsähtäny kuva.

Ja nyt kun mä tuun tänne, niin ne liikkeet on ihan vääris paikois, [naurua] ja ne on ihan erilaisia. Mut itse asias tää keskustan alue on must aika viriili, jopa semmonen... Toisethan myös – mä tiedän, et mä tuun saamaan kuraa tästä – on silleen, et onko tämä lähiö, vai onko tämä pieni kylä. Ja täs on mun mielest jotain kylämäisyyttä nyt täs keskustassa, mitä ei ollut silloin, kun mä lähdin.

Mun isovanhemmat on asunu tääl pitkään, mun vanhemmat asu täällä, niin siin on ehkä jotain sellasta, mitä mä kuulen heidän puheistaan ja tarinoistaan ja mitä mul on ollu lapsuudessa. Et mimmosii palveluita täs on esimerkiks ollu. Niin mä en haluis lähtee semmosen negatiivisen kautta, että tää kaikki on menny suureen alamäkeen, vaan –

SK: [naurua]

JP: – myös mietin sitä, mitä kaikkee mä oon täs matkan varrella nähny. En tiää, miltä tää muista kuulostaa, mutta tällanen.

SK: Mm.

NH: Mm.

JP: Aika paljon on pysynyt ennallaan. Mut yks ilmiö, joka mä väitän, et vois olla aika monelle tuttu, kun palaa oman lapsuuden maisemiin. Niin miten voi olla, et ne isot kivet näyttää niin paljon pienemmiltä –

NH: Totta.

JP: – ne valtavan isot mäet, mist on juossu, ja on tullu hirvee vekki polveen, ja mennyy linkuttaen kotiin. Sehän ei ookaan mikään iso mäki. Sehän on ihan loiva! [nauraa]

SK: Pieni ja säälettävä! Siis kyllä!

NH: Mm, kyllä!

JP: Niin tällasen mä oon huomannu. Se Alakultsin ja Yläkultsin mäki, joka siis henkisesti... Sehän on valtavan suuri ja korkea! [naurua]

SK: [naurua]

JP: Tai ainakin silloin oli. Nyt se on ihan matala.

NH: Mm.

JP: Mut tämmösiä.

SK: Mä kyl samaistun tohon. Itä oon Lahesta kotosin semmoselt omakotitaloalueelta, ja meil on meidän talon vieressä pieni mökki, missä me vietettiin paljon aikaa. Ja mä muistan, kuinka se tuntu valtavalta ja suurelta –

JP: Nii!

SK: – toi on nyt toi mökki, missä mä oon lapsuuteni viettänyt ja leikkiny. Ja sitte mä muistan – mä muutin kans 19-vuotiaana pois Lahesta, ja siit ehkä kolmen kuukauden pääst tuln käymään – mä katoin sitä mökkiä, mä olin et ”mä oon eläny valheessa” –

JP: [naurua]

SK: – siis ihan valheessa! Mut tää on varmaan aika yleinen ilmiö. Totta kai lapsena kaikki tuntuu niin suurelta.

JP: Ei mut just näin. Tunnistan!

SK: Jep! On se kyl merkityksellinen mökki. Mut hyvin pieni... [naurua]

NH: [naurahtaa]

JP: [naurua]

JP: Merkitykseltään suuri – kooltaan pieni!

SK: Pieni! Kyllä, just näin!

[Äänigallup] *Lähiö-podcastin äänigalluposiossa sukellaan vantaalaisten äänten maailmaan.*

Kuulet siis äänen, joka liittyy jollain tapaa Vantaan lähiöihin ja tehtävänä on arvata, mistä ääni on peräisin. Myös jaksojen vieraat pääsevät osallistumaan tähän aivonystyröitä kutkuttavaan kisaan.

Tässä tämän jakson ääni: [sointu ja hurisevaa hyminää]

NH: Puhutaan hieman Jenni Pääskysaaren nuoruuden Korsosta, mikä myöskin täs Mielen maantiede -kirjassa on oleellisena osana. Täs on näit paikkoja mainittu, mutta tuleeks sul Jenni muita, jotenkin sun lapsuuden ja nuoruuden keskeisiä, sulle tärkeitä paikkoja mieleen? Voiko niitä ees lyhyesti luetella?

JP: [naurahtaa] Mä oon aika matalalla kynnyksellä lähteny kirjottaa niistä. Antanu itselleni luvan, et siel voi olla hyvinkin pieni välähdys. Esimerkkinä vaan, että kun oon sieltä Alakultsin lähiöstä. Ja mä väitän, et aika moni 60–70-luvun lähiöistä näyttää vähän siltä, kun jättiläisten taskuista ois pudonnu kasa palikoita metsän keskelle. Keskelle ei mitään.

NH: Mm.

JP: Ja mun mielest Kultsi oli sellanen. Korsohan on ollu pitkään olemassa, mutta se meidän Kulomäki oli semmonen, et se on niinkun näin. Mä oon lähteny pohtii, että meil ei ollu pienenä puhelinta, niin mistä me soitettiin. Alakultsin ja Yläkultsin välissä oli puhelinkoppi. Niin mä kirjotan siitä, et minkälaista oli mennä äidin kanssa puhelinkopille soittamaan. Minkälaisia jännityksen ja stressaamisen aiheita siihen liittyi. Ja sitten mä esimerkiks sitä, et kun siitä puhelinkopilta meni leikkipuistoon, ja sen takaa alkoi valtava metsäalue. Eli eihän sitä koko metsää kaadettu sen lähiön alta –

NH: Mm.

JP: Mut siit on ihan lyhyt klippi. Eli mulle se kertoo siitä, et se metsä ei ollu kauheen merkityksellinen paikka. Et kyl me sit koulussa oltiin – mä oon Vierumäessä käynny koulua, tossa muutaman kilometrin päässä – niin siellä sitten enempi niissä metsissä viipotettiin. Mut mä oon lähteny aika matalalla kynnyksellä käymään niitä paikkoja läpi. Toki monelle tuttu paikka esimerkiks Ankkarocista, on se, että... No, ensinnäkin Ankkarockihan alun perin alko tosta puistosta rekka-auton lavalta, tosta –

NH: Oho!

SK: [naurahdus]

JP: – Ankkalammen laidalta. Eli kunnon *og-tyypit* on ollu siellä – [naurua]

NH ja SK: [naurua]

JP: – kuten minä. Ja sit se siitä pikkuhiljaa paisu ja nous sinne urheilukentille. Korson koulun ja Ruusuvuoren koulun väliselle kentälle. Niin mä kerron siitä, miten oon siellä kentällä seissy. Ja Korsossa silloin aikanaan, niin must tuntuu, et mitään muita joukkueurheilulajeja ei tunneta, kuin lentopallo ja jalkapallo. Pelaat jompaakumpaa. Mun mielest muita ei ollu niinku olemassa. Ja mä olin sit siellä, seisoin kentän laidalla ja värjöttelin ja menin jalkapalloharjoituksiin, koska kaikki muutkin oli siellä. Ja kärsin siellä kaksi vuotta. Pelkäsin palloa, pelkäsin fyysistä kontaktia –

NH: Voi ei!

SK: [naurahtaa]

JP: – valmentajat ei muistanu mun nimeä –

SK: Eikä!

JP: – ja mä sain ekoissa treeneissä sellasen löysän, kurasen nahkapallon suoraan naamaan –

NH: Eikä!

SK: Eiiii!

JP: – ja silmässä rahisi hiekka. Ja tällasii mä oon lähteny miettii, et kyl niit muistoja aika paljon –

NH: Traumojen kautta.

SK: [naurua]

JP: [nauraen] Traumojen kautta! Mut on siel ihaniakin muistoja... Ihan koulun jumppasalin kutosluokan ekasta diskosta –

SK: Oiiai.

NH: M’hh.

JP: Mikä ihana lataus ja jännitys siihen kuului ja liittyi...

SK: Ne on parhait muistoi. [naurahdus]

JP: [naurahdus] Se mitä mä yritän, on se, että ehkä joku, joka ei oo pysähtyny miettimään sitä, niin pysähtyis miettimään sitä omaa kokemustaan. Ja ehkä just se, et antaa mielen vaeltaa siihen, et miten se lapsi havainnoi sitä paikkaa –

NH: Mm.

JP: – et mikä se hiekkalaatikko oli, muutakin kuin hiekkalaatikko. Sehän oli neppisten Le Mans, se oli smurffikylä, se oli meidän Alakultsin kerrostalojen kissojen vessa. Ne kävi siin pissalla. Tai pohtia sitä – mä kävin mielessäni läpi, et mitä leikkijuttuja oli sinne meidän pihalle laitettu. Niin mä en vieläkään tiedä. Siellä oli yks vaneriseinän pätkä, sellanen pieni. Mä en tiedä, mitä sil olis kuulunu tehdä –

SK: [naurua]

JP: – se oli meille lapsille tehty, mut me ei tiedetty, mitä sil pitää tehdä. Eli myös, kun ne on sellasii asioita, jotka tosiaan on vähän itsestään selviä näkymiä. Ja sit kun niit alkaa vähän palauttaa mieleen ja pohtii. Ja ehkä myös sen kautta, mitä mä olen tuntenu niissä paikoissa. Kuka hallitsee sitä tilaa, kun mä meen Yläkultsin kiskalle, niin miks mua pelottaa. No mua pelottaa sen takia, kun isot pojat istuu siin lehtilaatikoiden päällä ja huutelee ja haukkuu mua mun syntymämerkistä. Mä jotenkin aattelin, että tollasista tunnistettavista pienistä henkilökohtaisista, aika tavallisistakin asioista, mä saan kirjottaa ja kertoa.

NH: Et ehkä siin on joku semmonen tietty... Ja sitä on tosi vaikee myös kuvailla, et mikä se on se semmonen Vantaa-identiteetti. Mistä itse asias säkin Jenni sanoit ennen tän podcastin nauhotuksia, että sä et oo ehkä miettiny asiaa. Mikä se on se identiteetti? Onks se Korso-identiteetti, lähiöidentiteetti vai...?

JP: Joo! Kiitos ku muitutit. Koska samaan aikaan, must tuntuu, et mul vahvistuu tässä puhuess. Jos mä oon ihan rehellinen, niin poistamatta sitä, et se ei oo pelkästään plusmerkkinen, siin on paljon miinusmerkkejä myös. Mut se ehkä on enempi korsolainen se identiteetti kuin vantaalainen –

NH: Mm.

JP: Koska sehän leimaa tätä paikkaa, kun tää on valtava. Mä en siis tiedä, olinks mä ees käyny ikinä missään Myyrmäessä...

NH: Niin, kun en mäkään oo Korsossa käyny.

JP: Itä-Vantaa, Länsi-Vantaa –

NH: Nii'i.

JP: – tää on ihan valtava kaupunki.

NH: Kyllä.

JP: Niin silloin mul tulee vähän sellanen, et mikä se vantaalaisuus on? Mikä on Vantaan keskus? Eihän tää nyt niin naurettava paikka ole kuin Espoo [naurua], joka on siellä vielä enempi levällään. Mut sitä mä mietin, et enempi ehkä mä koen, et se on korsolainen se identiteetti.

SK: Mm.

NH: Mm.

JP: Et täst mä osaan ehkä kertoa tai sanoa jotain, kuin et onko se kauheen jaettu se vantaalaisten kokemusmaailma. Mutta siihen, mikä ois kiinnostava tietää, jos olis asunu vaikka useammassa lähiössä, on se että – ja myös ton Mielen maantiede -kirjan kautta pohdin sitä – että me, jotka ollaan synnytty jättiläisen taskusta tipahtaneisiin palikkakasoihin keskelle metsää... Tai se on mun mielest kiinnostavaa, et kun se kirja tulee, onko se jotain sellasta, herättääkö se ihmisissä siitä lähiöidentiteetistä tai niistä paikoista... Kun annoin muutamaa tekstiä mun yhden kaverin lukea, joka on Helsingistä kotosin, Herttoniemestä. Niin kun kuvailin Korson nutan kokemuksia, niin hän sanoi, et ”en oo ikinä Korson nutalla käyny, mutta mielessäni matkustin Hertsikan nutalle.” Niin silloin on kiinnostavaa pohtia, että miten se rajautuu.

[kuiskaava ääni] *Lähiö-podcast*

SK: Jos katsastellaan tätä Korso-teemaa ja ylipäättään yleistä puhetta Korsosta, niin aika negatiivisestihan Korsost puhutaan. Jos sanotaan ihan suoraan. Miten sä näät tän asian? Minkä takii korsolaisia dissataan tai Korsosta puhutaan negatiivisesti? Ainakin miten se on näyttäytyny mulle, kun mä oon kasvanu nuoruuteni Lahessa.

JP: Sehän tekee täst myös kiinnostavan paikan.

SK: Kyllä.

JP: Mä en väitä, et kaikkialla päin Suomee tiedetään – tai ei edes maailmalla tiedetä, mikä on Korso. Mut kyl mä sanon, että Korso saman kokoseks paikkakunnaks tunnetaan paremmin kun joku Ypäjä tai joku muu –

SK: Mm.

JP: Jolloin siihen liittyy vähän tällasta – meidän korsolaisten ja entisten korsolaisten – et halutaanks me edes eroon siitä.

SK: Mm'm.

JP: Sil on maineensa. Ja me kaikki tiedetään, et siin on samaan aikaan hyviä ja huonoja asioita. Mä ainakin itse syyllistyn – ja mä väitän, et muutkin vähän syyllistyy siihen – et me vähän ruokitaan sitä [naurahdus] tietyl taval sitä rososuutta. Mut sit kun mä esimerkiks mietin sitä, että mun isoäiti on asunu täällä monta kymmentä vuotta – 50 vuotta ja yli – valitsee asua ja on valinnu asua täällä tosi pitkään. Ja täällähän on ihan mielettömän kauniita asuinalueita.

Et sekin on vähän myös näiden radanvarsipaikkojen, kylien, lähiöiden juttu, että se suuri alue vähän kärsii siitä keskustan maineesta. Täähän on ihan älyttömän lähellä, no Helsinkiä, mut hirveen hyvien kulkuyhteyksien, suurien teiden varrella. Mut jostainhan ne... Siis onhan nää kirjat, Korson kriminaalit, kyl se aika rajua stooria on.

Vaik mä sanon, että tos kirjassa mä ajattelen, että ihan tavallisesta lähiölapsuudesta saa kirjottaa. Niin kyl mä sit mietin, että mulle oli arkipäivää se, et mä katoin parkkipaikalle mejän alakultsilaisen... Me asutiin kakskerroksisen talon ylimmäs kerrokses. Mä kerran katoin partsille, et mikä ihme siel taivaalla loimottaa. Sit mä katoin sinne parkkikselle, niin mä nään, et mejän auto on tuleessa. No sit on silleen, et okei, se on syttynyt palamaan ja palokunnat siihen ja muuta. No kaikkihan oli sitä mieltä, että mejän rotisko oli syttynyt tuleen. Semmonen oranssi pieni Toyota Corolla, 70-luvun hirveen pommi, minkä faija oli hankkinu. Ja sytyttäny vieressä olevan uudemman

Saabin. Ja kaikki oli silleen, et ”mikä hirveä turvallisuusriski toi auto on”. Kunnes paljastu, et se oli sen Saabin lämmityslaite, joka oli syttynyt [naurua] ja se oli sytyttänyt meidän Toyotan. Appelsiini kärehti siihen. No ei siin mitään. Täähän on niinku yks juttu.

Sit me oltiin yks lauantai-ilta äidin kans ripustamas pyykkejä meidän taloyhtiön pyykkituvassa, ja yhtäkkiä ovet rämisee ja kuuluu painavat askeleet. Faija tulee sinne ja se on silleen, et ”meidän auto on pöllitty! Se ei oo otos parkkiksella! Menkää sisälle, soittakaa poliisit! Mä lähen ettii sitä.” Mä kirjotan näitä silleen, et onkohan kaikkien auto palanu – [naurua]

SK: [naurua]

JP: – onkohan kaikkien auto pöllitty?! Onks kaikki saanu nutal turpaa? Onks kaikki ylipäättään saanu turpaan? En väitä, että tällast tapahtuu vain Korsossa, mutta tällaista tapahtuu Korsossa! [naurua] Ois kiva kuulla muitakin stooreja. Ja onhan näitä paikkoja ja tapahtumia, mutta... Aika rososta on välillä ollu!

SK: Mun mielest nimenomaan toi rososuus tekee paikois kiinnostavia –

JP: Nii!

SK: – tavallaan Lahellakin on oma maineensa, ja on se aika rosonen... *Yes, we know it!* [naurua]
Mut mä kannan aika ylpeydel sitä rososuutta –

JP: Just tää!

NH: Mm.

SK: Ja sit pakko sanoo viel, ku sanoit, et jos joku dissaa sulle Korsoo, niin nousee vähän sellanen puolustuskanta –

JP: Kyllä!

SK: Mä oon kyl tosi mont kertaa puolustellu Lahtee –

JP: [nauraen] Sä voit toki puhuu siit pitkään myös ne tavallaan niinku huonot kokemukset –

SK: Jep, kyllä! [naurua]

JP: – mut se on vähän semmonen, et älä tuu!

SK: Jep. Mut tavallaan nousee semmonen –

JP: Se on kuitenkin *business city*, muista, se Lahti.

SK: Jep. *Business city*, nimenomaan! [naurua]

JP: Suomen Chicago!

[naurua]

[kuiskaava ääni] *Lähiö-podcast*

SK: Meil on aina podcastin jakson lopussa viihhteellinen osuus.

JP: Mm'h.

SK: Ja sä saat ottaa osaa tähän. Tää kulkee siis nimellä Äänigallup. Homma menee niin, että kuulet kohta jonkun vantaalaisen äänen, ja sun tehtävä on arvata, miten tämä kyseinen ääni liittyy Vantaaseen.

JP: Okei. Viihde on mulle vaikee konsepti, mutta mä yritän! [naurua] Onpa jännittävää.

[sointu ja hurisevaa hyminää]

NH: Mistä äänestä on kyse?

JP: Mul tulee mieleen, että mun äidin äiti lauloi jossain Työviksen kuorossa.

SK: Mm.

NH: Joo.

JP: Mul tulee tämmönen vahva kuorolaulu ja lauluperinne.

NH: Kyllä! Elikkä siis kyseessä oli Vaskivuoren lukion kamarikuoron äänenavaus.

JP: Noni.

NH: Vuoden vantaalaisen äänenavaus.

JP: Okei! Mahtavaa!

SK: Heidät on siis palkittu vuoden vantaalaisiksi.

JP: Mun täytyy sanoo, et just tää ku se on kaukaa niinku Vaskivuoressa –

NH: Niin.

JP: – niin mä vasta aikuisena tiedän, että se on Vantaalla ja – [naurua]

SK: [naurua]

JP: – oon ymmärtäny, et siel on todella aktiivista musatoimintaa ja –

SK: On.

JP: – moni bändi on lähteny sieltä. Lämpimät terveiset sinne! Tuli jotenkin sellanen nostalginen fiilis tost pätkästä.

NH: Kyllä!

SK: Oli jotenkin hyvän mielen pätkä!

JP: Oli!

SK: Joo!

NH: Ehdottomasti! Hei Jenni Pääskysaari, lämmin kiitos, että pääsit vieraaksi!

SK: Kiitos paljon!

JP: Kiitos! Tää oli tosi kivaa!

[musiikkia]

SK: Sä kuuntelit Lähiö-podcastia.

NH: Käy ottaa haltuun Vantaan kaupunginmuseo Instagramista, niin pysyt perillä tulevista jaksoista.

SK ja NH yhdessä: Moikkaaaa! [naurua]

[musiikkia]